

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

163. De aliquibus circumstantiis peccatorum in confessione explicandis vel non explicandis? Ex part. 5. tract. 14. & Misc. 2. res. 56.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

2. Sed mihi placet sententia Henriquez *lib. 2. c. 6. n. 3. in Gloss. litt. O.* & aliorum, afferentium, secluso scandalo non teneri: quia dato, & non concessio, quod circumstantiæ aggravantes sint necessariæ confitendæ; attamen talis circumstantia publici officij non multum aggravat peccatum intra eandem speciem: ergo non est confitenda.

RESOL. CLXI.

An Medicos satis sit fateri se concessisse licentiam edendi carnes absque legitima causa diebus prohibitis, non manifestando illos ieiunio esse consecratos?
Ex part. 1. tr. 7. Ref. 69.

Sup. hoc dupli-
plici precep-
to inf. in Ref.
163 §. Quo-
ro quarto, &
in co. 4. tr. 6.
in co. 4. tr. 6.
Ref. 77 §. vi.
in principio,
& in alo
verf. eius
annot.

§. 1. **N**egativam sententiam docet Sancius *in suis selectis disput. disp. 41. n. 16* quia in tali casu reus est fractionis duplicis præcepti ieiunij, videlicet, & carnis abstinentiæ, ut docet etiam Sanchez *in sum. tom. 1. lib. 4. c. 1. n. 42. & 53.* cum Ludovico de S. Juan. *in sum. tom. 2. tr. de ieiunio, art. 7. dnb. 2.*

2. Sed Montefinus *in part. 2. tom. 2. q. 73. art. 2. q. 4. n. 7.* docet, hoc esse tantum unicum peccatum contra temperantiam; quamvis censet esse circumstantiam notabiliter aggravantem. Vnde, si hæc opinio esset vera, in nostra sententia dicendum erit, hanc circumstantiam non esse in Confessione aperiendam, tanquam tantum aggravantem, & non mutantem speciem.

RESOL. CLXII.

An qui peccavit alias non peccaturus ex confidentia obtinendi Inhibicum, aut Bullam Cruciatam, teneatur hanc circumstantiam in confessione aperire? Ex part. tract. 7. Refol. 33.

§. 1. **N**egativè respondendum cum Pitigiano *in 4. tom. 2. dist. 17. quæst. unica, art. 5. circumstantia Cir. Fagundes Præcept. 2. lib. 4. cap. 5. n. 8.* & aliis. Zanardus verdè *in d. r. t. Theolog. part. 1. tractat. de pœnit. cap. 1. 8.* limitat hanc sententiam: sed in aliquibus mihi non placet.

RESOL. CLXIII.

De aliquibus circumstantiis peccatorum explicandis, vel non explicandis in confessione. Ex part. 5. tr. 14. & Misc. 2. Ref. 56.

Sup. hoc sup.
in Ref. 131 &
in aliis mul-
tis eius not.

§. 1. **Q**uæro primò, an quis teneatur in confessione explicare, quando exercuit peccatum contra naturam, si fuerit cum mare, vel cum femina? Aliqui respondent affirmativè, sed Celestinus *in compend. Theolog. moral. tract. 1. cap. 9. num. 5. dist. 4.* hoc negat, nisi femina esset coniugata ratione iniuriæ, quæ inferret marito, secus si non est coniugata. Monialis, aut voto castitatis adstricta, vel consanguinea, aut affinis. Ita ille.

Sup. hoc sup.
& late in Re-
fol. 133. 134.
135. 136. &
138 & in tr.
17. 6. Ref. 114.
§. Nota vero
& seqq.

2. **Q**uæro secundò, an penitens in confessione teneatur explicare si in peccato sodomie fuerit agens, vel patiens? Novissimè Carolus de Baucio *in praxi Confessariorum, fol. 334. num. 43.* non audeo dicere opinionem negativam non posse sequi, præcipuè quando penitens haberet aliquam verecundiam confitendi se in actu sodomico fuisse patientem, secus est dicendum, quando casus est referuatus. Et hanc opinionem testatur docuisse Martinum Fornarium, virum quidem doctum, Societatis Iesv, & placere

etiam Alexandro Ruffo Canonico Neapolitano, viro etiam docto, & mihi amicissimo. Vide me ipsum in 3. p. tr. 4. refol. 159.

3. **Q**uæro tertio, an qui infamat aliquem, dicendo falsum, vel verum, occultum tamen teneatur in confessione declarare, utro istorum modorum infamaverit? Affirmativè respondet March. *de Sacrament. in 99. Pastoral. tract. 5. cap. 3. dnb. 4.* & Jacob. Granado *in 3. p. de Sacram. contr. 7. tract. 5. disp. 9. sect. 3. n. 20.* quia istæ duæ infamationes distinguuntur specie, qui enim verum dicit, sed occultum, peccat solum contra iustitiam; qui verò falsum, peccat etiam contra veracitatem, quæ in materia gravi graviter obligat. Vnde modus restituendi famam in hoc posteriori casu est longè diuersus ab eo, qui in priori casu seruandus est. Sed ego probabiliter contrariam sententiam docui in 1. p. tract. de circumst. refol. 28. quem me citato, tenet novissimè Faustus *de pœnit. 4. q. 1. 12.* maxime si penitens sciat diuersum modum obligationis restituendi famam ablatam, quia dato quod istæ duæ infamationes differant specie, tamen conueniunt in ratione formali, quæ est intentio auferendi alteri famam; vnde satis erit dicere in confessione, Toties infamavi proximum, sicuti probauimus in eadem ratione *ubi supra*, eum, qui diuersis contumeliis proximum afficit, vocando illum sodomicum, adulterum, furem, &c. satisfacere, si dicat in confessione: Toties contumelia affeci proximum meum; & tamen dicat contumelia secundum aliquos differunt specie, sed quia conueniunt in ratione formali, probabiliter asserunt multi non esse in confessione particulari explicandas, sed sufficere in genere, ut diximus: penitentem se accusare dicendo bis, verbi gratia, vel ter, Contumeliam dixi aduersum proximum meum.

4. **Q**uæro quartò, an qui fregit ieiunium comedendo carnes, teneatur hanc circumstantiam in confessione aperire? Affirmativè respondet Granado in 3. p. contr. 7. tract. 9. disp. 9. num. 22. & Texeda *in tr. Theol. moral. lib. 2. tract. 3. contr. 10. num. 35.* qui tamen putat hanc esse circumstantiam aggravantem, & ideo necessariò secundum suam sententiam in confessione aperiendam. Sed alij, qui etiam probabiliter docent circumstantias aggravantes non esse in confessione explicandas, consequenter dicent contra in casu proposito sufficere, quod penitens dicat: Bis, verbi gratia, vel ter fregi ieiunium, quia frangere ieiunium, comedendo carnes, eiusdem speciei est cum alia fractione ieiunij, nimirum comedendo in eodem die sæpius cibaria non prohibita, etenim opponuntur, & contrariantur eidem virtuti, nempe temperantiæ, & ita est de essentia ieiunij abstinentia ab esu carum, sicuti vnica comestio; vnde pari passu procedunt quoad ieiunij fractionem. Sed alij hoc constanter negant, ut novissimè Iacobus Marchantius *de Sacrament. in 99. Pastoral. tractat. 5. cap. 3. dnb. 2.* ideo tu cogita.

5. **Q**uæro quintò, an qui indignè administravit Sacramentum, teneatur, v. g. explicare in confessione, si fuerit Sacramentum Penitentiae, Baptismi, Eucharistiæ, &c? Aliqui viri docti respondent affirmativè. Non desunt tamen alij asserentes in tali casu sufficere si penitens dicat: Toties sacrilegium commisi in mala administratione Sacramentorum, quia illæ indignæ administrationes Sacramentorum diuersorum non differunt specie, sed opponuntur eidem virtuti, nempe Religioni.

6. Nota tamen hæc obiter contra Faustum *de Euchar. lib. 1. q. 36. 1.* & Granadum *in 3. p. de Sacram. 3. tract. 5. disp. 5. num. 12.* Sacerdotem, qui in statu peccati mortalis administrat Eucharistiam, non peccare mortaliter. Ita ego sæpius alibi cum Valsquez,

